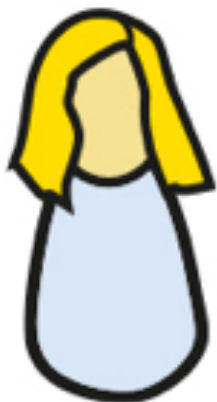

Tre berättelser om att bli mobbad

Berättelser skrivna av fjärdeklassare och bearbetade av Sirkku Myllyntausta och Raili Keränen-Pantsu

Sini

Sini är 12 år gammal och går i femman. När hon gick i fyran fick hon tandställning och den bär hon fortfarande. Förra läsåret började hon i en ny skola. Hon bor ganska långt från skolan och åker därför vanligtvis buss.

Sinis föräldrar har ganska mycket att göra och hon tillbringar därför mycket av sin tid ensam. Hon hade gärna fått nya vänner i den nya skolan, men det har inte lyckats. Hennes enda vänner är storasystrer Mira och katten Vilma. Vilma är en honkatt med sköldpaddsmönster och gröna ögon. Sinis familj har också en hundvalp som heter Vili. Men Vili följer i praktiken mest med Sinis mamma.

I motsats till sina klasskompisar tycker Sini tycker om att gå i skola. Hon älskar djur och hon gillar att läsa, rita och måla. Hennes favoritämnen i skolan är bildkonst och matematik.

Sini mobbas mest av två tjejer i sjuan, Klara och Vivi. Mest mobbar de henne för att hon har tandställning. Sini har börjat bli lite rädd att gå till skolan. Speciellt försöker hon undvika situationer där hon kan stöta på Klara och Vivi. Hon äter alltid sin lunch snabbt och går ut på rast så fort hon kan. På rasterna håller hon sig alltid i skuggan och går och sätter sig längst bort i något hörn av skolområdet, så att tjejerna inte

ska märka henne. Andra elever noterar inte Sini. Märker de att Klara och Vivi mobbar henne? Märker någon av lärarna? Till exempel grannklassens lärare som är rastvakt?

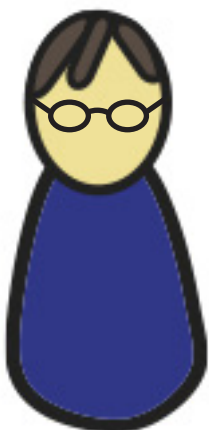
Faran är inte över när skoldagen är slut. Klara och Vivi bor åt samma håll som Sini. De brukar vänta på henne på busshållplatsen, ta hennes mössa och slänga den i en vattenpöl eller säga fula saker till henne. I bussen fortsätter de skälla på henne och Sini blir därför tvungen att gå av bussen flera hållplatser tidigare än hon egentligen skulle. Andra vänder bort ansiktet och låtsas inte märka vad som händer. Peter från grannklassen sätter sig ibland bredvid Sini på bussen. Det känns bra.

”Det kan inte fortsätta så här! Jag måste stå på mig!!”, säger Sini hemma åt katten Vilma. ”Tycker du också att jag bara är en fegis?”

Madde

Jag heter Madde och jag är elva år. Jag spelar basket och tycker om att sporta. Eftersom jag är närsynt använder jag glasögon. Då jag började femman bytte jag skola.

Efter att jag hade bytt skola kallades jag glasögonorm eller något liknande när lärarna inte märkte. Ibland på gymnastiken grimaserade klasskompisarna åt mig. Det händer oftast när vår lärare ber mig visa för andra hur man ska göra eller när jag lyckas sätta bollen i korgen. Jag tycker det är roligt

att röra på sig och jag gillar gymnastikimmarna, men samtidigt vill jag inte bli mobbad. Därför vill jag inte riktigt visa exempel när läraren ber mig, trots att jag vet att jag kan.

En gång när jag stod och hängde upp min jacka började de knuffa mig. Jag såg inte vem alla som var där, men de var några stycken. Jag föll och när mina glasögon ramlade i golvet gick vänstra linsen sönder.

Några märkte det, men sa ingenting. Ett par killar skrattade och de viskade med varandra. Jag såg inte riktigt vad som hände, men jag kände när de ringade in mig. Marru var snäll och gav mig mina glasögon mitt i villervallan. Jag ville gråta, men jag försökte dölja mina känslor. Fast det gick inte så bra. Jag förstod inte ens att tacka Marru, för det kändes bara så jobbigt.

Hemma har jag inte berättat för mina föräldrar att jag mobbas och min klasslärare märker ingenting. Jag vet inte vad jag ska göra. Alltid när jag tänker på skolan får jag ont i magen och börjar må illa. Jag förstår inte varför de måste mobba mig. Jag vill bara vara i fred – och att någon ville vara par med mig när vi jobbar i par.

Miku

Miku är 11 år. Han är jätteduktig på bildkonst och matematik.

Han blir mobbad i skolan. Klasskompisarna fryser ut honom, dissas honom och skuffar bort honom från alla lekar. Han gråter ofta på rasterna och då skratrar de åt honom.

En gång när han kom till skolan med cykel vad det någon som tog hans cykel ur cykelställningen och slängde den i skogen en bit bort. Där hittade han den i buskarna på eftermiddagen. Nästa dag när man tittade på skolans övervakningskameror syntes det att Valter från parallellklassen hade tagit cykeln. På kamerorna skymtade också Janne och Henka från samma klass.

